

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamál?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyriteikum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meirkostnað fyri lýsaran.

Sigurd Lamhauge um fyrsta dagin, hann fór undir at svimja til Fugloyar:

Tigandi tøggn var í byrjanini

— tá eg fór úr Akrabyrgi til Fugloyar, og eg kendi á mær, at fá fólk hildu, at tað fór at eydnast. Tá fekk eg orku at halda fram, tí eg bleiv treiskur, sigur Sigurd Lamhauge m. a. í prátinum, sum Sosialurin gjørdi hósdagin.

Sigurd Lamhauge: — Eg havi onga fyrimynd, einki navn ella persón, sum eg vil líkjast og havi ongantið gjørt sammetingar um, hvat annar persónur hevur, sum eg ikki havi.

— Tað er »dagurin aftaná dagin«, tá Sosialurin vitjar á Heiðavegi í Havn, har Sigurd Lamhauge, svimjarin býr.

Blómur í hópatali, fólk og hjálparar, sum rudda i túninum og í grannalagnum. Grannalagið ber dām av at nógv fólk hevur verið og at spenningurin og veitsludámurin er avhasaður og møðin fingið innivist.

I heiminum hjá Sigurdi tora tey nú at tosa um, hvat tey hugsaðu og vónaðu um ferðina hjá beiggja og soni, hvussu spennandi tað var, men eisini at tey droymdu ógvisligar dreymar, tá onkur teirra fekk blund í eyguni nakrar timar, hesa vikuna, sum renning og svimjing var einaráðandi í huga teirra.

Hvøðspersónurin situr bert og lurtar, brosar, nikkar og góðtekur alt kring seg. Royndin er eydnað og um tveir dagar ella so, kemur vanliga gerandissjaggið aftur.

— Tá eg fari aftur til arbeiðis, so er alt sum tað altdið hevur verið, sigur Sigurd Lamhauge, tá vit seta honum spurningin, hvussu tað kennist — bráðliga eftir fáum dögum at vera kendur av hvørgum mansbarni í Føroyum.

Hvussu kennist tað soleiðis at vera miðdepil?

— Tað er stuttligt, at fólk hava sýnt hesum so stóran áhuga.

Eg hevði ikki droymt um, at so nógv skuldi gerast burtúrur, men eg kenni meg ikki óðrvísi enn áðrenn eg fór avstað. — Eg kenni meg als ikki sum eina hetju, um tað er soleiðis, tú hugsar, tí eg visti, at eg fór at klára tað, sum eg setti mær fyri.

Min fyriminur hevur verið, at eingin visti, at eg hevði hesar ætlanir, so tað hevur ongantið verið eitt trýst fyri meg.

Sigurd Lamhauge er lærlingur innan elektromekanikk, og sigur at hann er vanligur drongur,

sum ger tað hann hevur hugt til.

Gerandisdagurin seinastu tíðina hevur verið arbeiði og venjing og tað hevur gagnað mær væl.

Eitt er vist, at um tú vilt royna slíkt, sum at renna og svimja frá Akrabyrgi til Fugloyar, so er einki sum eitur at liva eitt vanligt liv so sum ungdomur annars ger.

— Tá ber ikki til at taka dagar burtúrur, fara í býin ella at drekka sær eina kenning. Tað skal ein bara vita, áðrenn ein fer í holt við slíkt. — Eg eri sannførdur um, at fleiri kundu gjørt mær hetta eftir, bert ein setir sær fyri, at fremja tað út í æsir.

Persónliga eri eg soleiðis innrættaður, at seti eg mær nakað fyri, so skal tað gerast út í æsir.

Hvussu var hýrurin, tá tað miseydnadist við fyrstu royndini?

— Tað var ringt veður og eg kendi meg ikki væl. Eg spýði illa í sjónum, og valdi at gevast. Kanska havi eg verið ov spentur, men eg hugsaði ikki at gevast kortini.

Hvussu var hýrurin á teimum, sum vóru á staðnum, tá tú royndi næstu ferð. Heldur tú, at fólk vóru samd við tær, at tað fór at eydnast?

— Nei, tvørturimóti, so bleiv eg treiskur og fekk enn meira hug at royna.

— Tú rann og svam slakar 200 kilometrar. Hevði tú tosað við lækna, áðrenn tú fór avstað?

— Nei, tað hevði eg ikki, — út frá tí sjónarmiði, at læknin ivaleyst hevði funnið okkurt møgult veikt lið í heilsuni.

Um eg so á vegnum kendi mær okkurt, so hevði eg beinanvegin givið slíkum breki skyldina. Tí gjørdi eg tað ikki.

Annars var pulsar og blóðtrýst kannað nakrar ferðir á leiðini, og tað var í lagi og eg kendi meg væl.

Kanst tú geva øðrum ráð, sum kundu hugsað sær at roynt slíkt sum tú hevur framt?

— Nei, tað dugi eg ikki. Fyri mær er ítróttur og venjing ein partur av livinum, sum eg ikki dugi at skilja sundur. Tí ber ikki til at geva beinleiðis ráð til onnur.

— Lat meg siga tað soleiðis at hjá mær er tað áhugaverdari at fara at venja, enn at fara í biograf. Hetta er nakað persónligt, sum eg ikki kann kroysta niður yvir høvðið á øðrum fólki.

Hvat hugsaði tú fyrri tær, — seks timar í sjónum?

— Tá eg fór avstað, så eg ikki málið á hesum langa teini. Tað var sum at hyggja niður í eina botnleysa spann.

Frammanundan hevði eg í huganum gjøgnumgingið ferðina óteljandi ferðir og eg visti, har tað var. T. d. gjørdi eg mær tað til ein vana, tá eg fór í song um kvøldarnar — í huganum at svimja hvørt strekki fyrri seg.

Eg hevði Føroya kortið hangandi alla staðni, har eg dagliga eri, og eisini havi eg ferðast kring landið seinasta árið, fyri at imynda mær endaligu royndina.

— Tá tað so kom til sjálva royndina, so setti eg bert filmin í gongd í huganum. Tað kendist sum ein uppliving, sum endurtekur seg, — hóast

eg svam har á fyrsta sinni!

— Treytin fyri at slíkt eydnast er sjálvsagt, at ein hugsar positivt, sigur við seg sjálfan, at nú gongur væl. Tú finnur tær góðar tankar sum virka uppbyggjandi. Slíkar sum góðar lotur ein hevur upplivað og annað, sum ein gleðir seg til at uppliva í framtíðini.

Sjálvandi vóru eisini trupulleikar á ferðini, men tá skuldi eg nýta alla orku. Sum ítróttarmaður er tað júst tá tað kostar, at avbjóðingin gerst.

Hevur tú nakra fyrimynd?

— Nei, eg havi onga fyrimynd, einki navn ellarpersón, sum eg vil líkjast, og havi ongantið gjørt mær sammetingar um, hvat ein persónur hevur, sum eg ikki havi. Fyri mær er ítróttur og venjing ikki bert líkamliga neyðugt, men eisini andaliga. Tað er ein spurningur um livsinnihald, hvat einstaklingurin setir mark fyri at klára.

Hjá mær er setningurin, at ein skal royna so nógv sum gjørligt og at ein ikki skal seta sær mark fyri, hvat kann náast, tí tá er einki at berjast fyri, sigur Sigurd Lamhauge at enda.

Dagny

Frá móttokuni í Havn.

Sigurdur situr hugsunarsamur undir leiðini á venjara sínum Jákup Jacobsen. Hinumegin foreldrini Leif og Sanna Lamhauge.